

Co pak jde NARÁZ ZLOBIT A NEZLOBIT?

Všichni tiše vstřebávali příběh z perníkové chaloupky. Tápota blikala a jinak byla tma.

„Prima, Ježibejby,“ řekl Sudíček. „Ale nějak to nechápu s tím snem. Proč ty děti měly rýmu?“

„Přece aby mohly smrkat. No abych věděla, že jsou za smrkem!“

„Ahá... A kdyby tam nebyl smrk, ale třeba jedle?“

Ježibejby a Tápota si vyměnily pohled. Znamenalo to: Ten Sudíček je ale *dechový hudební nástroj*, co?

„Tak by v tom snu všichni něco jedli. My ježibaby milujeme slovní hříčky. Kdyby to byla sosna, volali by SOS.“

Trpajzlíci na rozdíl od Sudíčka ihned pochopili, v čem je ten ježibabí trik. Jeden vykřikl: „A kdyby to byl dub?“ Všichni zaječeli naráz: „Dupali by, dupali by, dup dup dup dup dup!“ A tak je nadchlo, že měli stejný nápad, že to zazpívali znovu jako kánon.

(Kdyby úplně náhodou někdo nevěděl, jak se zpívá kánon, tak vtip je v tom, že každý zpěvák začne o kousek později, takže trpajzličí zpěv vypadal asi takhle:

První trpajzlík:	Dup dup dup dup dup!
Druhý trpajzlík:	Dup dup dup dup dup!
Třetí trpajzlík:	Dup dup dup dup dup!

A tak dále, pořád dokola. Jenom napsané to nevypadá tak hezky, ale aspoň vám to dá představu. Trpajzlíci dupali tvrdýma

nožkama do rytmu. Znělo to znamenitě, jako bubínky. Aby bylo jasné, trpajzlíci nejsou stařečci. Jsou to děti, ale s fousama. Kdyby se oholili, vypadali by jako skautíci. Tápota po nich mrskla hrst ořechů. Vykřikli: „Jauvajs!“ a přestali.)

Pak se ozvala Vraždožrava. V ukníkaném hlásku se jí třásly slzy.

„Já myslím, že se paní ježibaba plete,“ řekla nesměle. „Pardon, Ježibejby, nechci mluvit špatně o tvé mamince. Ale ono nejde naráz zlobit i nezlobit. Nejde poslouchat a přitom neposlouchat. Náš *milý tatíček* taky chce, abychom byli zlí. Ale když jsem nedojedla špenát, tak mě za trest strčil do popelnice.“ Jenom z té vzpomínky dostala husí kůži. „Seděl na víku a křičel, že neposlušnost nestrpí.“

„Náš *milý tatíček* nechce, abychom neposlouchali,“ ohradil se Mstižer. „On jenom nesnáší, když dáváš mlíčko toulavým koťatům a já sypu drobečky ptákům. On ví, že tak z nás hrůzovládci nevyrostou. A já chci být správný hrůzovládce. Tatíček to s námi myslí dobře, ať si Tápota říká, co chce.“

Sudíček se usmál: „To je moc chytré, Vraždožravo. A ty chceš být hrůzovládkyně?“

Během příštích pěti vteřin prošel Vraždožravin obličej řadou prudkých změn. Nejdřív zčervenala radostí, protože Sudíček řekl, že je chytrá, a to jí nikdo nikdy neřekl. Pak zbledla strachy, že to na ni Mstižer poví doma, jestli se vůbec domů dostanou. Konečně se jí zmocnil zmatek, protože ji ještě nenapadlo, jestli vlastně chce být hrůzokrálovnou. Byla k tomu vedená odmalička, asi jako v některých lidských rodinách dítě od tří let ví, že bude právníkem.

„Když já nevím,“ kníkla plaše. „Radši bych byla něco od pejsků. Třeba psí doktorka anebo ta paní, co v zoologindě krmí lachtany.“

Ta myšlenka pro ni byla ohromující. Strašně ráda by cvičila pudlíky a vytahovala jim trny z tlapek. Třeba by šlo být ráno doktorkou a večer tou paní v zoologindě. Lachtani mají tak heboučké tlamy!

A mohla by v zoologinďe taky bydlet, a ne v paláci s milým tatíčkem. Vraždožrava se z těch představ tetelila blahem.

„Váš táta z vás udělá pěkný paka,“ uškíbla se Ťápota. „Už vás vidím, jak necháte celou zoologindu i se všema zvířatama zalejt betonem.“

„Odvolej to!“ naježil se Mstižer. „Nebo to na tebe řeknu a tatíček tě rozčtvrtí!“

Ťápota vybuchla divokým lesním smíchem. Popadla židli a začala Mstižera honit. Lítaly z ní zelenkavé jiskry. „Jen to zkus, ty žalobníku! Já ti dám!“

„Nech ho! Přestaň!“ volal Sudíček. Vraždožrava se schoulila a zapala si uši. Ťápotě vyklouzla židle z ruky. Proletěla skrz zavřené okno až na dvůr.

„Hejhá hejhá!“ zaklelo potichu Ježibejby. Třídu zaplavilo slunce horkého letního dne.

VOLÁ HRKAKRKR

Zlobertu o patro níž vzbudil rámus. S námahou zamžikala ulepenýma očima. Měla mizernou náladu. Škudibert ji celou noc budil, coural sem tam, vůbec nechápala, proč. A kde je teď? Určitě se někam zašil, aby jí nemusel pomáhat. A ti mizerní sprátkové ji nenechají dospat. Vtom se ozval telefon.

„Tady HrKaKrKr!“ štěklo sluchátko. Zloberta byla rázem dokonale vzhůru. HrKaKrKr byla Hradní Kancelář Krále Krutohlava. Každý se lekne, když mu volá král Krutohlav. „Jeho Výsost chce vědět, jaký pokrok dělají jeho dvojčata.“